

דרשותי קרבנות

על פי שינויו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת ויצא, תשפ"ה

העלון יוצא לעילוי נשמת רבירינו היקרים ת.נ.צ.ב.ה.

הר"ר נרנן שפירא ז"ל • הר"ר שמעון רנפלינסקי ז"ל • הבה"ח ישראל מאיר שאשא ז"ל • הבה"ח יוסף רזיים תפילינסקי ז"ל • הבה"ח משה גלנט ז"ל

הרבה שפע נמצא בתוך הקשי הזה

באיזו עיגרה ברוסיה, החליטו אנשי העיגרה לבנות שלד של בית כנסת. אבל לא היה להם מאיפה לשלם את ההמשך של בניית בית הכנסת. הרב הכריז: "מי שישלם את הפנים של בית הכנסת, כל ברכה שירצה שאני אברך אותו, אני אברך אותו".

הגיע איזה רופא אחד, דוקטור, קראו לו יהודה. יהודה הזה הגיע לגבאי, שואל את הגבאי: "כמה זה עולה כל בית הכנסת, כולל הקירות, הקרמיקה, כולל הספסלים? אני רוצה הצעת מחיר מוכנה. כולל הכל, תגיד לי, תעשה לי מחיר, כמה זה כולל כל מה שאתה רוצה". הגבאי עשה חשבון, יצא אולי מיליון, שני מיליון, לא יודע גדיק כמה זה יצא.

הגיע הנה אדם עם תיק, ספר לו בזמן את כל הכסף. עבור כל בית הכנסת. הכל, הכל. אחרי שהוא סיים, הולך לרב. "הרב", הוא אומר, "אני רוצה ברכה. הרב הבטיח שמי שיתרם, הרב יברך אותו, כל מה שירצה יקבל".

אמר לו הרב: "בטח, מה אתה צריך?". אמר לו: "הרב, אני אין לי ילדים. אני רוצה שהרב יברך אותי שאני אהיה לילדים". אמר לו הרב: "אני מצטער, זה אני לא יכול לברך". "אבל הרב", הוא אומר, "כשהרב הבטיח, הרב לא אמר ברכה הזאת כן, ברכה הזאת לא. הרב אמר כל ברכה שתבקש תקבל". אמר לו הרב: "טוב, אז תבוא עוד שלושה ימים ואז נראה מה נעשה". אחרי שלושה ימים הגיע אותו דוקטור יהודה. הגיע לרב, אומר לו הרב: "אם תרצה שיהיה לך ילד אחד, יש תנאי אחד. כשאתה תהיה בהריון, אתה צריך למות, ואחרי הלדה האמא צריכה למות. אם אתה מסכים, הנה מה טוב".

אומר לו הנה אדם: "אני מסכים. מה עדיף, להיות עוד כמה שנים ואין לי אחר כך המשך? אבל אני אשאל את אשתי, כי זה גם תלוי בה". אשתו הסכימה גם כן.

אמר לו הרב: "תלך הביתה, בעזרת השם תבשר אותי בשורות טובות". הוא הלך, באמת עברה תקופה, התחיל להתקדם ההריון. באמצע הזמן, יהודה הזה נפטר. והיא המשיכה, היתה בודדה. הורים לא היו, בעל לא היה. הסתובבה בעולם, לא היה מה לאכול, היא לא ידעה מה לעשות.

ממש אולי לקראת סוף ההריון, הגיעה לאיזה מקום, היתה רעבה מאוד. ולא היה לה כמה ימים מה לאכול, החליטה שהיא, זהו, עוזבת את העולם. היה שם איזה נהר. היא חשבה: "אקפץ לנהר ואטבע ושלוש". ופתאום הגיעה אשתו של האופה של העיגרה.

אשתו של האופה רואה אותה: "גברת, מה את עושה פה?". ספרה לה: "אין לי מה לאכול". "בואי אצלי הביתה, אני אתן לך חדר, תוכלי להיות אצלי". באמת תנה לה חדר, ונתנה לה לאכול, והיא גדלה אותה, דאגה לה שם בתוך הבית שלה.

עבר אולי שבוע שבועים, נולד ילד ברוך השם. עברו שמונה ימים ויקרא שמו בישראל 'שמואל'. שמואל, איזה יפי. אולי שלושה ימים עברו אחרי הגברית, האמא לא התעוררה בבוקר.

ומי שגדל את שמוליק הזה, זו אשתו של האופה. שמוליק גדל, נהיה עליו גדול מאוד מאוד. לא משהו בינוני, משהו מאוד גדול. כשהוא היה בגיל שמונה עשרה, הוא בא לבקר את האמא החורגת.

האמא אומרת לו: "שמואל, אתה יודע, מלא גבירים באים, רוצים אותך לחתן". הוא אומר לה: "אמא, על כל מה שעשית לי, מה חשבת שאני אלק למישהו אחר? אני אקח כלה אחרת? אני מתחתן עם פרלה". פרלה זאת הבת של האופה. "כהכרת הטוב אני רוצה להתחתן עם הבת שלך".

עבר זמן ובאמת הם התחתנו. הבת של האופה עם שמוליק. הכרת הטוב. הבחור הזה גדל ונהיה גאון הגאונים. הבחור הזה... מי זה הבחור הזה? זה המהרש"א. מורנו הרב רבי שמואל אידליש. זה המהרש"א. איזה פחד פחדים.

מאיפה המהרש"א הזה הגיע? מאיפה שהיה את כל העכובים שהוא לא יזכה לבוא, שאנשים צריכים למות כדי שהוא יבוא - משם מגיע המהרש"א.

לאחר מכן אשתו של האופה הזאת התעשרה מאוד, והיא פתחה לחתן שלה ישיבה. והיתה מחזיקה לו את הישיבה. היו ארבע מאות בחורים בישיבה. היתה לו הכרת הטוב כל כך גדולה אליה, שהוא התייחס אליה ממש כאמו, ולכן גם כנה על שמה. השם שלה היה 'אידל', ולכן הוא היה נקרא גם כן 'אידליש', וזאת האות א' בשם שלו - המהרש"א.

מאיפה יצא המהרש"א? מכל העכובים שלא יכולים להיות בעולם, מכל האפשרויות שלא מסתדר בעולם - משם יצא המהרש"א. וזה כל הפרשה שלנו. כל הפרשה שלנו כלה, מאיפה היא בנויה? רק מהעכובים. היא לא בנויה לשר. היא בנויה מעוד עכוב ועוד עכוב ועוד עכוב.

כל 'עכוב' בדרך הוא למעשה עלייה גדולה

היסוד הגדול, אני בניתי את כל זה על המשפט שאמר הרב פינקוס. עטפתי אותו בכל מיני ספרים, אבל היסוד שאמר הרב פינקוס: התורה מספרת שרחל בקשה מיגעב בנים - "הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי". ויאמר לה: "התחת אלקים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן?". במקום, רש"י דורש "אשר מנע ממך" - ממך ולא ממני.

תגידו, כמה מדברים? אחד הולך לרב, אומר לרב: "כבוד הרב, אני חולה, לא מרגיש טוב". אומר לו הרב: "אתה חולה! אני בריא, ברוך השם!". כמה מדברים? כמה אתה מדבר? יעקב אבינו אומר לחל: "אשר מנע ממך" - לך יש בעיה, לי אין בעיה!
לא יכול להיות. אומר הרב פינקוס, אומר לה יעקב לחל: "תשמעי. מה את רוצה? שאני אהפילל? אני אתפלל! אבל אם את רוצה שיה' מנע ממך ולא ממני, מה זה אומר? זה אומר שהוא רוצה את התפלות שלך, לא את התפלות שלי. אם היה רוצה את התפלות שלי, היה מונע ממני", וזה היסוד.

לעולם אל תראה מולך 'מכשול' - ראה תמיד את דרך הצמיחה. כל אחד מאתנו נקלע בתינו כמה שנוצח כמו מכשולים: אתגרים, קשיים, נסיונות - בין מבית ובין מבחוץ. אבל במקום להתמקד כמה שעומד בדרך, התבונן בהזדמנות לצמיחה שנפתחת לפניך. דוקא במקום שבו תתגבר, דוקא שם שתצליח להתעלות - שם תמצא את פסגת העלייה האישית שלך.

לעולם אל תראה מולך 'עכוב' - תמיד תראה לפניך דרך של עלייה. כל אחד מאתנו נקלע בתינו כמה שנוצח כמו מכשולים: אתגרים, קשיים, נסיונות - בין מבית ובין מבחוץ. אבל במקום להתמקד כמה שעומד בדרך, התבונן בהזדמנות לצמיחה שנפתחת לפניך. דוקא במקום שבו תתגבר, דוקא שם שתצליח להתעלות - שם תמצא את שיא העלייה שלך.

ומובא בשם הראי"ל, בשם כל הצדיקים, שאיפה שבו אדם רואה את שיא העכובים שיש לו - בשביל זה הוא בא לעולם. איך יכול להיות? בשביל זה באתי לעולם? כי אתה רואה שיש לך עכובים, יש לי עוד עכוב ושם קשה לי מאוד, ומאוד מאוד קשה לי ולא מסתדר לי? בשביל זה באתי לעולם.

כי אם תתקן את זה, הלשון של הרב וולבה, 'אם תתקן את זה - משם אתה תצליח לעשות את המצוינה הכי בשלמות שיכולה להיות'. כי אם אתה רואה שבנורא עולם מעכב אותך בנושא הזה, סימן שבנושא הזה אתה הכי בניי להיות הכי משלם בנושא הזה.

ולכן כל אחד ואחד מאתנו תמיד יש לו נסיונות. מעולם אל תראה לפניך את הנסיון, תראה לפניך דרך של עלייה. כשאתה תתגבר, תצליח, תתמודד, אתה תעלה מאוד מאוד למעלה, יותר ממישהו אחר שלא מתמודד.

ישימך אלקים כאפרים וכמנשה

תראה את לאה אמנו. אמרו לה: "גברת, את יודעת מי זה השדוך שלך? זה עשו". עכשיו, תארו לכם שלא היו אומרים ללאה שזה עשו, ולא היה לה היתה מתפללת. בסוף מה היה? לאה היתה הולכת לעשו. בזה שאמרו לה: "גברת, את יודעת, השדוך שלך זה עשו" - משם יצא חצי מעם ישראל. משם, מהעכוב הזה שאמרו לה שהחתן שלך זה עשו, משם יצא חצי מעם ישראל. כל מה שיש לנו היום - זה רק שבת יהודה ושבת בנימין, זה מה שנשאר לנו היום. מאיפה יצאו כל אלו? מהתפלות של לאה. כי היא לא ראתה עכוב, היא ראתה דרך של עלייה. איך אני יכולה להמשיך להתעלות דרך זה?

אחר כך, לאה אמנו, היה לה תאנה להביא שבטים. אל תחשבו שזה היה בחזקתה. אם אתה רואה שלא היה יותר מכל האמהות, אז תבין שזה היה תאנה גדולה מאוד. לאה רואה פתאום שמי יודע, מי יודע, אולי רחל תהיה פחות מהשפחות אולי. אז היא ותרה על התאנה שלה. בשביל מה? בשביל שאחותי לא תתבייש, בשביל שאחותי בסוף לא תתבייש על זה ותרה לאה על כל התאנה הגדולה הזאת שהיתה לה, בשביל שאחותי לא תתבייש, שהיא תזכה לעוד ילד. מה היא זכתה בסוף מהעכוב הזה? בסוף היא זכתה לשני שבטים.

תמשיך הלכה - דינה. אנחנו רק קוראים את זה, אף אחד לא עבר את זה בחיים שלו. אבל זה אסון. תפס את דינה בת יעקב איזה גוי. זה לא צחוק, אתה יודע איזה אסון זה. עכשיו האסון הגדול שגם התעברה ממנו, אתה יודע איזה פחד זה. ונולדה מזה אסנת.

ואסנת הזאת, איפה זרקו אותה? למצרים, לשיא התועבה. אתה יודע כמה עכובים יש פה? זה עכוב של דינה, תמשיך הלכה עכוב של מה שצא ממנה, תמשיך הלכה איפה היא נמצאת, איפה היא נמצאת - במצרים, שיא הטמאה. תמשיך הלכה - ושם יוסף מגיע גם בדרך של עכובים, ומתחתן עם אסנת, ויוצאים שני שבטים משם.

מכל העכובים האלו ראיית מה יצא בסוף? דרך של עלייה. איך אפשר להתעלות! אל תראה עכוב. אתה מסתכל על העכוב ואתה נשאר בעכוב הזה. כל אחד מסתכל על הנסיון שיש לו ואומר: "וואי, איך אני אצא מזה?". לא "שאני אצא מזה" - מזה אני אתעלה להיות פי שנים יותר טוב עכשיו, יותר גדול. אני אצא מזה.

ולכן מברכים את הילדים. מה מברכים את הילדים? "ישימך אלקים כאפרים וכמנשה". לא מציאת כמו מי לברך? אני הייתי מצדיף שבט יהודה ושבת יששכר! יהודה, אתה יודע, זה המלכים. יששכר זה התורה. אני הייתי מצדיף את זה. מה לי מאפרים ומנשה? אני לא מכיר אותם, אפרים ומנשה, לא מכיר אותם. אני לא יודע מי הם.

לא, לא! אתה מברך את הילדים בערב שבת, אתה כביכול אומר להם: "אתם רואים שיש לכם נסיונות, יש לכם קשיים, אתה רואה שיש לך בעיות? אל תסתכל על הבעיה כבעיה. קח אותה כקריש עליה להצליח". איפה שתראה נסיון - אתה נכנס הביתה ואתה רואה שיש לך נסיון, תדע - פה אתה הכי מצליח שיכול להיות בנסיון הזה. הכי מצליח שיכול להיות. לכן כל אחד ואחד מאתנו תמיד יראה את ההצלחה שיש לו איפה שנוצח כשלו.

ידע לראות את הטוב, הרב יואל תורג'מן ז"ל

היה פה איזה צדיק אחד שנופטר לא מזמן. קראו לו הרב יואל תורג'מן. אני לא מכיר אותו, רק שמעתי שהוא היה צדיק גדול.

ספר לי החתן שלו. שהוא היה, איך זה נקרא היום, 'מטפל רגשי'. זאת אומרת בין שאר כל הדברים הנפלאים שהוא היה עושה, הוא גם היה משוחח עם אנשים ועוזר להם מאוד. אז היום בדרך כלל בעולם, מה מטפלים? מחפשים איפה אתה לא טוב. "תגיד לי במה אתה לא טוב?", מתמקדים ב'לא טוב', חיים את הדברים השליליים.

מישהו היה בא אליי, אומר: "תשמע, יש לי בעיות פאלו ופאלו". "בסדר! אבל תגיד לי במה אתה טוב? נכון, יש לך מלא בעיות, אבל יש לך משהו טוב. תגיד לי במה אתה בן אדם טוב?". משם היה לוקח את הטוב שיש בו, משם היה מרומם אותו ומצליח בו.

כל אחד מאתנו יש לו המון קשיים, המון נסיונות. אל תקח את זה כעכוב, קח את זה כקשר עליה להצלחה של רב החיים.

אם אלקים הביא את זה עכשיו, סימן שזה השדוך שלך

יש ספור, זה מובא בספר של רבי משה פינשטיין. הגיעה אליי איזו כלה אחת, שלושה שבועות לפני החתונה. השם ירחם, החתן שלה התגלה אצלו המחלה, והחתן בקש לפרק את השדוך. אז היא באה להתיעץ, אמרה לפני שמבטלים את השדוך, אקבל אשור מהרב משה פינשטיין.

אמר לה רבי משה פינשטיין: "אם בורא עולם הביא את המחלה בסוף השדוך, סימן שאלקים רוצה שתתחתני אתו. למה אלקים לא הביא את זה לפני כן? הרי אם זה היה אחר כך היית מתמודדת. אם בורא עולם הביא את זה עכשיו, סימן שזה מה שהשם רוצה". וככה היה, והם התחתנו.

אבל הרב משה פינשטיין ברח אותה: "בעזרת השם, אל תדאגי, יהיה לך עוד ילדים". ככה הוא אמר, והתחתנו, עבר שנה נולד להם ילד אחד.

אמר לה בעלה: "תשמעי, הרב משה פינשטיין אמר שזנכה לילדים". ממילא הכונה - שני ילדים. אז אולי בואי נחכה עכשיו לילד השני, נחכה עוד איזה עשר שנים. ככה אני אזכה, עוד עשר שנים אני אזכה לחיות".

אמרה לו אשתו: "כיון שזה קשור למה שהרב משה פינשטיין אמר, אז בוא נשאל אותו". אמר להם הרב משה פינשטיין: "בברכות לא עושים פלפולים. מה שברכנו תעשו בדרך העולם". ובאמת, בהריון השני בעלה נפטרה.

בעלה נפטרה, וזהו. עבר איזה זמן, ואחר כך נולד הילד השני. עברה איזו תקופה, שנתיים שלוש, והגיעו לה שדוך חדש והתחתנה. עבר מאז שש שנים, ואין ילדים. בסוף הלכה לאיזה טפל, והרופא אמר: "גברת, את לא בת בניס בכלל, לא שף אצלך לידת!". היא אומרת: "מה זה? יש לי שני ילדים". הוא אמר: "זה לא שלך. לא יכול להיות שזה שלך!". אמרה לו: "בטח שזה שלי, מה לא שלי? אין בזה שום ספק בכלל!". אז אמר לה הרופא: "אין לי הסבר בזה. מצד הטבע, אין הסבר".

איפה שהיה עכוב, לא יכול להיות שהאשה תתחתן... עם כזה בחור, מה, אני אהיה אלמנה צעירה? משם הגיעה כל הישועה של האשה הזאת.

כשרחל אמנו רוצה שרוצים לביש את אחותה, מה היא אמרה? "אני אמסר לאחותי את הסימנים". איך היא הרגישה? איזו טובה, איזו צדקת אני, איך עשיתי טובה לאחותי! בוא נגיד שרחל לא הייתה מוסרת את הסימנים ללאה. מה היה קורה בסוף? יעקב היה מתחתן עם רחל, ואין להם ילדים, עשר שנים היה חי אתה ואין ילדים, היה מגרש אותה, מתחתן עם לאה, ומלאה מגיעים כל השבטים, ורחל הייתה הולכת לעשו. בזה שרחל מסרה את הסימנים, בזה שרחל כביכול הרגישה שהיא מאבדת הכל, - שם הגיעה כל הישועה של הבן אדם.

הרב שטיינמן - מותור לא מפסידים

ספר איזה יהודי חלוני אחד: "טסתי ללונדון, פתחתי שם מרפאה גדולה. מרפאה רצינית מאוד מאוד. אתה יודע, שם באירופה, אנשים 'ממים', אבל רק מתחת לשמיכה. אבל בחוץ - הם אנשים קרים, קרים. אני באתי ישראל, אתה יודע, עם כל החם. ואתה יודע, מלה טובה לאנשים, קניתי את כל האנשים. מרפאה של עשרה אנשים, התחילו להיות שם מאות ואלפים".

אבל הייתה שם עוד איזו מרפאה. והם רואים שכל הקלינטים עוזבים אותם ובאים למרפאה הזאת. בהתחלה שלחו לי כל מיני אימים: "תדע לך, אם אתה מתחיל אתנו, ואתה לוקח לנו קלינטים, אנחנו נדע לטפל בך". הוא אמר: "אתה יודע, ישראלים, יאללה עזב אותך, תטפל עד מחור, סע, סע".

מפה לשם, ובסוף הוא הרגיש שהחבל מתחיל להתהדק לו על הגרון. התיעץ עם איזה חבר שלו, יש לו איזה חבר חרדי בארץ. הוא אמר לו: "שזה שתבוא לבקור בארץ, תתיעץ עם הרב שטיינמן. שזה, תשמע, הרב שטיינמן, אנשים שמתיעצים אתו מאוד מצליחים".

היהודי הזה בא לארץ, הגיע לרב שטיינמן. הוא וחבר שלו נכנסים לרב שטיינמן, הוא עם כמה לננה, והוא חרדי. הוא מדבר אתו: "כבוד הרב, פתחתי מרפאה, והמרפאה השנייה, זו מרפאה עם רשת של מרפאות בכל אנגליה, והם עכשיו ככה עושים לי בעיות".

אומר לו הרב שטיינמן: "אז מה הבעיה? למה לרבי? תתחבר אליהם, תכנס אליהם, תעבד תחת רשותם". "הם לא רוצים אותי". "אז מה הם רוצים?", שואל אותו הרב שטיינמן. "הם רוצים שאני אסגור".

אומר לו הרב שטיינמן: "אז תסגור". הוא אמר לו: "מה זה אני אסגור? זה הפרנסה שלי, מה זה נסגור?". הוא אמר לו: "פרנסה? בסדר, אלקים יביא פרנסה ממקום אחר. מה אתה דואג? זה המקום היחיד שיש פרנסה?".

הוא אמר לו: "כן, אבל יש לי רופאים, עובדים, אני התחייבתי להם, ואם אני עכשיו לא אשלם... אתה יודע כמה זה הפצויים שאני אצטרף לשלם?". הוא אמר לו, לרב שטיינמן: "בערך זה מאה אלף דולר זה יעלה לי".

אמר לו הרב שטיינמן: "אה, לבוא עולם מאה אלף דולר זה לא הרבה כסף. אתה יכול לסגור "כבוד הרב, אבל אם אני אסגור... מאיפה בורא עולם יביא לי את המאה אלף דולר האלו?". אמר לו: "תראה, אני חתמים שנה נותן עזות לאנשים. מעולם לא יעצתי לבן אדם עצה שהיא רעה. תמיד אני נותן לך עצה הכי טובה בשבילך. תשמע לי, כדאי לך. בורא עולם ישלם לך על שאתה מוכן לסגור בשביל השלום, כדי לא לרבי. שזה להפסיד את כל הכסף בשביל לא לרבי. שזה הכל!".

אומר לו אותו אחד: "כבוד הרב, קבלתי על עצמי. כשאני אגיע ללונדון אני אודיע למרפאה השנייה שאני סוגר". אומר לו הרב שטיינמן: "עד שתגיע ללונדון אתה תתקשר בטח. תתקשר פה לרבי, אני רוצה לשמע שאתה אומר להם שאתה סוגר".

הוא מתקשר למנהל של המרפאה המתחרה. אומר לו: "שלום, אני החלטתי שאני סוגר את המרפאה". אומר לו המנהל: "תגיד לי, אתה נורמלי? מה אתה סוגר?". וככה הוא חושב לעצמו: 'הישראלים האלו... סוגר? מי יודע מה הם מתכננים מתחת לאדמה? מי יודע מה הם מתכננים? איזה סוגר? הוא בטח מתכנן פה איזה משהו'.

שאל המנהל השני: "תגיד לי למה, למה אתה סוגר?". אומר לו: "אני פה אצל הרב שטיינמן בארץ ישראל והוא אמר לי לסגור, ואני סומך על הרב. מה שהרב אמר לי אני עושה". ומי זה הרב הזה שלך? "תשמע, זה רב מאוד גדול!". שאל המנהל: "הוא גם חכם?". "מאוד חכם". המנהל חשב לעצמו 'וואו, שני אלו בטח מתכננים משהו. גם רב גדול גם חכם, מי יודע...'. המרפאה המתחרה הזאת, שלחו מיד את אחד השותפים: "טוס לארץ, דבר עם הרב שטיינמן. מה הם מבטלים? הם מבטלים פה איזה משהו".

בקצרה, הוא הגיע. איך שהגיע פה לארץ, נכנס לקונסוליה: "אני רוצה לברר מי זה הרב שטיינמן, אמרו לי שיש פה איזה אחד בשם הרב שטיינמן". אמרו לו: "כן". "הוא חכם?". אמרו: "כן". "נבון?". אמרו: "כן". "הוא צדיק? זה בן אדם טוב?". אמרו: "כן".

טוב, נסע. הגיע - עכשיו הוא חשב, אתה יודע, הוא נכנס לאיזה בית, אתה יודע, איזה כמה מפקסים, איזה ענינים. פתאום נכנס לבית, רואה קירות קלופים. נכנס, רואה איזה בית של עניים. הוא לא הבין.

הביאו לו כסא 'כתר' לשבת. הוא אומר: 'אתם נורמליים? אני יושב על כסאות של מנהלים, מה כסא פלסטיק?'. אבל הוא ראה על מה שהרב שטיינמן יושב, אז הוא אמר: 'בסדר, זה מצב טוב, המצב שלי טוב'.

הוא יושב, אומר לרב שטיינמן: "לפני שבאתי לפה, הייתי בקונסוליה, אמרו שאתה בן אדם חכם. אני רוצה לדעת מה החכמה שיש פה שאתה אומר לבן אדם לסגור את העסק. אני לא מבין את זה. זה הפסד גדול".

אמר לו הרב שטיינמן: "תראה, התורה שלנו אוסרת להשיג גבול. יש בתורה אסור להשיג גבול של השני. לכן היה כבר מרפאה, והוא בא, הוא משיג גבול. התורה אומרת שאסור". "כן, אבל יש הפסדים". אמר לו: "אצלנו בתורה זה לא קשור לכסף. אצלנו בתורה, אם אתה רואה שאתה לא מסתדר עם השני, תסגר למען השלום".

"איזה יפה, ממש יפה", אומר לו האנגלי הזה. "כבוד הרב, ומה אתה מיעץ לנו? בוא נגיד שאנחנו נשאל אותך עכשיו, אתה הרי בן אדם חכם, מה אתה מיעץ לנו?".

אמר לו הרב: "תראה, אתם רואים שהבן אדם הזה מאוד חכם. הוא פתח מרפאה, לקח לך את כל הלקוחות. הבן אדם הזה מאוד חכם - קחו אותו תחת חסותכם, תפתחו לו מרפאה במקום אחר, והוא יהיה המנהל של המרפאה, והכל יהיה בסדר".

הוא אמר לו: "באמת הצעה טובה". אמר לו הרב שטיינמן: "תתקשר פה בפני, תגיד לי אם אתה חותם על חוזה או לא. אני רוצה לדעת, כן או לא". ואז הוא מתקשר, כי יש עוד שפת, מתקשר לשפת: "אמר לו הבן אדם: 'וואי, באמת רעיון גדול, רעיון מאוד גדול'. ובאותו יום נחתם החוזה להעסיק אותו במקום אחר".

אומר הבן אדם: "לא רק שלא הפסדתי מה שהיה, הרחתי יותר משכרתי, לא הייתי צריך שם פצויים לכל הרופאים כי עכשיו הם יכולים לעבד אתי ביחד במרפאה החדשה, והכל קסטר".

איפה שהיה נראה לך נסיון הגדול, עכובים, רופאים אחרים, מקללים אותי, רוצים להפיל אותי, משם יצא הדרך של העלייה הגדולה ביותר שיכול להיות.

הקדיש הגבוה ביותר שיכול להיות

אני מסיים בספור. זה ספור לא בשבילנו, אבל מה אני אגיד לכם - זה גדול, גדול. ספור נפלא, אבל כל חיוק ממנו זה יקר, יקר. ספור קצר מאוד:

ספר איזה אחד שעובד בחברה קדישא. יום אחד התקשרה אליי איזו רוסייה אחת. היא אומרת לו שבעלה נפטר, רוצים שיקברו אותו. אז אני התקשרתי, בדרתי אם הוא בכלל יהודי, ומצאתי שהוא יהודי.

הגיעו חברה קדישא, עשו טהרה לנפטר, שמו אותו בחדר של ההספדים, ואמרנו אולי שני פרקי תהלים. באנו לצאת, והאשה הרוסייה אומרת: "מה זה? מה, אין הספדים?". אמרנו לה: "לא מכירים אותו, לא יודעים מי זה מה נספיד?". היא אומרת: "טוב, אני רוצה להספיד".

היא אומרת לו: "ולמן, אתה יודע, אין מי שיגיד עליך קדיש. אין לנו ילדים. אבל אני יודעת למה. היינו גרים ברוסיה ולא היה מקום של טהרה, וארבעים שנה לא ננעת בי. זה הייתגדל ויתקדש שמה רבא".

כל אחד מאתנו יש לו נסיונות בחיים. כשאתה עומד בבסיון זה כזה נחת רוח להשם. התגברות של בן אדם, זה הקדיש הגדול ביותר שאפשר שהיה. זה קדוש השם, וזה קרש של עליה ושל הצלחה למעלה. והשם יעזרנו, על דבר כבוד שמו. אמן ואמן.